

z a m a k u š u m i

Otkrijte poreklo istinskog zla...

Norman Mejler

Prevela Magdalena Reljić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2008.

*Mojim unucima,
Valentini Kolodro, Alehandru Kolodro, Antoniji Kolodro,
Izabeli Mošen, Kristini Mariji Nastazi, Kalanu Mejleru,
Teodori Mejler, Nataši Lankester, Metiju Džemsu
Mejleru, Sajrusu Fors Mejleru i mojoj nećaki unuci Iden
River Alson, kao i mojim kumčićima, Dominik Malaka,
Kitridžu Fišeru, Kleju Fišeru, Sebastijanu Rosthalu i
Džulijanu Rosthalu.*

KNJIGA I

Potruga za Hitlerovim dedom

1.

Zovite me D. T. Skraćeno od nemačkog imena Diter. No, D. T. će poslužiti dok sam na tlu Amerike. Kakav radoznao narod. Ukoliko mi ponekad stane strpljenja, to će biti zato što mi ovde vreme uludo prolazi, a takva situacija poziva na pobunu. Da li zato pišem ovu knjigu? Možda. Jer, sa bivšim saradnicima zakleo sam se da to više nikada neću činiti. Ipak sam bio oficir eminentne obaveštajne grupe. Zvala se SS, Specijalni sektor IV-2a. Šef nam je bio Hajnrih Himler. Danas ga smatraju čudovištem, ali meni ne pada na pamet da ga branim – iako je na kraju ispao čudovište bez premca. Ipak, Himler je imao neverovatan um i upravo me je jedna njegova teza nagnala na pisanje, koje, obećavam, neće biti rutinsko.

2.

Prostorija koju je Himler koristio za obraćanje našoj elitnoj jedinici bila je omanja učionica sa samo dvadesetak stolica u klupama od tamne orahovine, poređanim u četiri reda od po pet. Obično ne

naglašavam ovakve opise. Radije se osvrćem na Himlerove nesvakidašnje koncepte. Možda su me baš oni stimulisali da napišem memoare koji će dokazati potresnu istinu. Znao sam da ću zaploviti nemirnim morem ne bih li iskorenio mnoga konvencionalna mišljenja. Duša mi je treperila pri samoj pomisli na to. Kao obaveštajci, često smo pokušavali da sakrijemo svoja otkrića. Uostalom, laganje je posebna vrsta umetnosti, ali ovo je bio poduhvat u kojem sam zanemario to umeće.

Ali dosta filozofiranja! Dozvolite mi da predstavim Hajnriha Himlera. Ovde bih zamolio čitaoca da se duboko koncentriše. Čovek kojeg su od milošte zvali Hajni, godine 1938. postao je jedan od četvorice najvažnijih vođa u Nemačkoj. Međutim, njegov najdraži i intelektualno najtajniji projekat bila je studija o incestu. Dominirala je našim najvažnijim istraživanjima i njeni rezultati strogo su čuvani. Incest, prema Hajnijevoj pretpostavci, bio je uobičajena pojava u siromašnim društvenim slojevima tadašnje Evrope. Stoga te pojave nije bio pošteđen ni nemački seljak, i to pred kraj devetnaestog veka. „Naravno, u krugovima poznavalaca o tome se ćutalo“, uvek bi napominjao Hajni. „Uostalom, ništa se nije moglo preduzeti. Kome je stalo do toga da nekog proglasi incestoidnim nakotom? Ne, svaki civilizovani narod gleda da to pomete ispod tepiha.“

Odnosno, svi visoki državnici na svetu osim našeg Hajnriha Himlera. U njegovim neveselim pretpostavkama krile su se neke istinski uznemirujuće ideje. Uprkos svom nežnom i bezazlenom liku, bio je mešavina genijalnosti i zatupljenosti. Na primer, proglasio je sebe mnogobošcem. Predviđao je da čovečanstvo čeka zdrava budućnost i nakon što mnogoboštvo zavlada svetom. Sve duše će se tada baškari u nedopustivim zadovoljstvima bez trunke kajanja. I nijedna žena neće biti u stanju da začne jer će telesne orgije uzrasti na tako visok nivo da će se žudno bacati čak i pod Hajnriha Himlera. Ne, čak ni u najinovativnijem duhu! Njegov primerak je onaj koji se obično viđa na školskim igrankama, visok, mršav i blentav sa osuđivačkim pogle-

dom iza naočara, uprtim u podijum za ples. Već tada je imao opušten stomak. Eno ga, stoji u prikrajku dok igranka traje.

Međutim, Himler je s godinama postao opsednut stvarima koje drugi nisu smeli glasno da izgovore (što je, moram reći, obično prvi korak ka revolucionarnoj misli). U stvari, naročito ga je interesovala mentalna retardiranost. Zašto? Zato što je Himler zagovarao teoriju da najbolje ljudske sposobnosti leže na granici sa onim najgorim. Bio je spreman da pretpostavi da napredna deca iz nižih, besprimernih porodica vrlo lako mogu da budu „incestoidi“. Na nemačkom je ta reč, kako ju je on skovao, glasila *Inzestuarier*. Nije mu se sviđao češće upotrebljavani termin za beščašće, *Blutschande* (krvni skandal), ili kao što se ponekad moglo čuti u političkim krugovima, *Dramatik des Blutes* (krvna drama).

Niko od nas se nije osećao dovoljno kompetentnim da takvu teoriju odbaci. Odmah po pristupanju SS jedinici, Himler je primetio da je jedan od naših prioriteta razvoj posebne istraživačke grupe. Dužnost nam je bila da tragamo za krajnjim ciljem. Kako je to Himler voleo da naglasi, zdravlje nacional-socijalizma zavisilo je samo od *letzte Fragen* (poslednjih pitanja). Rešavali smo probleme koje drugi narodi nisu smeli ni da započnu. Incest je bio prvi na spisku. Nemački um je morao da se nametne kao vodeći podsticaj ostatku učenog sveta. Zauzvrat bi – prema njegovoj zamisli – najveće priznanje dobio Hajnrih Himler za svoj direktan napad na probleme koji potiču iz ruralnog miljea. Stalno je ponavljao da je očinstvo teško istražiti bez razumevanja seljačkog mentaliteta. Ipak, da bi se takav čovek razumeo, neophodno je pričati o incestu.

Himler bi ovde podigao ruku, imitirajući karakterističan Hitlerov gest – s jedva primetnim trzajem zgloba. Bio je to Hajnrihov način da kaže: „Stiže meso. A s njim i krompir!“ Zatim bi nastavio svoje izlaganje. „Da“, rekao bi, „incest! U pitanju je jedan od dobrih razloga za pobožnost seljaka. Akutni strah od greha uzrokuje jedan od dva ekstrema: apsolutnu posvećenost religijskoj praksi. Ili nihilizmu. Sećam se, još iz studentskih dana, da je marksista Fridrih Engels jednom

napisao: *Kada je Katolička crkva zaključila da je preljubu ne moguće sprečiti, zabranila je razvod.* Sjajna teorija, čak i kada dolazi iz pogrešnih usta. Toliko o rodoskrnavljenju. I pošto ga je nemoguće predupređiti, seljaci ostaju religiozni.“ Klimnuo bi glavom. I još jednom, kao da su dva klimoglava neophodna da bi nas ubedio da govori iz dubine srca.

Koliko često, pitao se Himler, može prosečan seljak poslednjeg veka da izbegne ova krvna iskušenja? Ipak to nije bilo tako lako. Seljaci tog vremena, ako je potrebno spomenuti, obično nisu bili privlačni ljudi. Lica su im bila izmučena od teškog rada. Osim toga, vonjali su na njivu i štalu. Njihovi telesni mirisi bili su u nemilosti vrelih leta. U takvim uslovima, zar iskonski nagoni nisu podsticali zabranjene nagone? S obzirom na nedostatak društvenog života, kako su drugačije mogli da se uzdrže od intimiziranja sa svojom braćom i sestrama, očevima i kćerkama?

Himler nije išao u detalje nedoličnog prepletanja udova troje ili četvoro dece u krevetu, niti je opisivao grubu prirodu njihovog posla – te fizičke radosti grozničavog, zadihanog trčanja uzbrdo – ali izjavio je: „Hteli ne hteli, mnogi su incest smatrali prihvatljivom opcijom. Uostalom, kome su poštene crte lica oca ili brata mogle da budu privlačne? Sestrama, naravno! Ili kćerkama. Obično samo njima. Otac, kao njihov tvorac, ostaje fokus njihove pažnje.“

Himler je pune dve decenije slagao ove teorije u svojoj glavi. Veliki poštovalac Šopenhauera, ujedno je isticao reč koja je 1938. godine bila relativno nova – *geni*. „Ti geni“, govorio je, „bili su biološko otelotvorenje Šopenhauerovog koncepta volje. Zaista, oni su osnovni element te misteriozne volje. Znamo da“, pričao je, „instinkti mogu da se prenesu s generacije na generaciju. Zašto? Rekao bih da je u prirodi volje da ostane verni svojim korenima. Štaviše, smatram to vizijom, da, gospodo, silom koja obitava u srži našeg ljudskog opstanka. Upravo ta vizija nas razdvaja od životinja. Od početka našeg bitisanja na zemlji, mi ljudi težimo ka nevidljivim visinama koje su daleko ispred nas.

„Naravno, postoje brojne prepreke do tog velikog cilja. Najneobičniji među našim genima verovatno su i dalje u stanju da savladaju

životne oskudice, poniženja i tragedije budući da se geni prenose s roditelja na decu, iz generacije u generaciju. Velike vođe, priznaću vam, retko su proizvod jednog oca i jedne majke. Pre je retki vođa onaj koji je uspeo da razbije veze koje su vezivale deset frustriranih generacija koje u životu nisu uspele da izraze viziju, ali ipak su ih prenele putem svojih gena.

„Suvišno je reći da sam do ovih koncepata došao proučavanjem života Adolfa Hitlera. Njegov herojski uspon odjekuje u našim srcima. Kao što znamo, on potiče iz duge loze skromnih seljaka, ali njegov život je primer nadljudskog dostignuća i mami apsolutno divljenje.“

Kao obaveštajci, krišom smo se smejali ovom dubioznom izlaganju. Naš Hajnrih je bio spreman da pogodi u srž stvari. „Pravo pitanje glasi“, nastavio je, „kako genijalnost vizije sačuvati od rasplinjavanja koje se podrazumeva u procesu takozvane prirodne reprodukcije? Zamislite milione i milione spermatozoida. Jedan od njih mora da otputuje čak do ženske jajne ćelije. Svaki usamljeni spermatozoid pliva kroz matericu koja u odnosu na njih izgleda kao ratna krstarica.“ Zastao je i klimnuo glavom. „Ista spremnost na žrtvu koja čoveka vodi u ratu mora da postoji i u zdravom spermatozoidu. Suština muškog semena je da bude spremno na istu tu žrtvu u cilju stizanja do jajne ćelije!“

Zagledao se u nas, verovatno se pitajući da li delimo njegovo ushićenje. „Sledeće pitanje“, nastavio je, „odmah se nameće. Hoće li geni žene biti kompatibilni sa spermatozoidom koji je uspeo da je oplodi? Ili, hoće li ti posebni elementi otkriti da se ne slažu s dotičnim genima? Hoće li reagovati kao nesrećni bračni par? Nažalost, rekao bih da je neslaganje najčešći slučaj. Susret je obično dovoljno kompatibilan sam po sebi, ali kombinacija njihovih gena retko biva u harmoniji.

„Kada govorimo o ljudskoj želji da stvori tog čoveka koji će ovaplotiti dotičnu viziju – natčoveka – moramo da razmišljamo o rizicima. Od milion porodica, nijedna ne može da nam predstavi muža i ženu čiji geni su dovoljno bliski da stvore čudo od deteta. Čak ni jedno u sto miliona slučajeva. Ne!“ – opet je podigao ruku – „jedino u bilion, možda. U slučaju Adolfa Hitlera, brojke dostižu astronomske vrednosti.

„Dakle, gospodo, logična je pretpostavka da će se svaki natčovek koji ovaploćuje viziju dalje pariti sa osobom sličnog genetskog sastava. Samo tada će ovo posebno ovaploćenje vizije biti spremno da se obostrano *osnaži*.“

Ko nije mogao da shvati na šta Hajnrih cilja? Incest je bila jedina mogućnost za takvo jedinstvo svrhe.

„Ipak“, nastavio je Himler, „da bismo bili razumni, moramo se takođe složiti da život nije uvek spreman da potvrdi takav događaj. Poniženi muškarci i žene jesu oni koji na svet obično dolaze kao posledica tih porodičnih bliskosti. Moramo da shvatimo da dete koje je proizvod incesta često pati od dečjih bolesti i doživljava ranu smrt. Prateće anomalije su rezultat fizičke monstruočnosti.“

Stajao je pred nama, ozbiljan i tužan. „To je cena. Osim nemalog broja dobrih tendencija koje prate incestuočnost, primetno je i umnožavanje negativnih sklonosti. Nesigurnost je, na primer, česta posledica incesta. Idiotizam čeka iza ugla. I kada suštinska mogućnost postoji zarad razvoja velikog duha, ovaj retki primerak čoveka i dalje mora da prebrodi frustraciju, dovoljno duboku da poremeti um ili izazove ranu smrt.“ Tako je govorio Hajnrih Himler.

Mislim da smo svi prisutni znali skrivenu poruku ovog izlaganja. Te davne 1938. godine, želeli smo (pod velikim velom tajne, u to budite sigurni) da utvrdimo da li je naš firer bio rezultat prvog ili drugog stepena incestuočnosti. Ili nijedan. U slučaju da nije, znali smo da će Himlerova teorija ostati neosnovana. Ali ako je naš firer bio istinski produkt incesta, onda je bio više od sjajnog primera verovatnoće ove teze, bio je njen tipičan primer.

3.

Spreman sam da govorim o opsesiji koja je kružila oko Adolfa Hitlera. Ali šta može više da sroza nečije raspoloženje ako ne život s pitanjem koje nema odgovor? Čak i danas, Hitler ostaje prva opsesija. Postoji

li Nemač koji ne pokušava da ga razume? I može li se naći onaj ko je zadovoljan odgovorom?

Iznenadiću vas. Nemač takve dileme. Živim u uverenju da sam u poziciji da razumem Adolfa, i to prosto zahvaljujući činjenici da ga poznajem. Moram da ponovim. Poznajem ga kao zlu paru. Štaviše, ako pribegnem uobičajenoj prostoti američkog jezika, mogu slobodno da kažem: „Poznajem ga kao sopstveni šupak.“

U svakom slučaju, i dalje sam opsednut. Ali to je već neki drugi problem. Kada pomislim na to koliko znam, javlja se zebnja koja može da se uporedi samo s padom niz strmu liticu, direktno u mračnu vodu.

Elem, da se razumemo: na početku ću biti oprezan i neću previše brbljati jer to ne priliči jednom SS-ovcu.

Zasad će ovo biti dovoljno. Postoje neke stvari koje se tiču Adolfovih porodičnih korena, ali otom-potom. U Specijalnom sektoru IV-2a – kao što je već objašnjeno – svoja otkrića smo čuvali s neverovatnom pažnjom. Morali smo. Bili smo spremni da se pozabavimo i najneukusnijim detaljima. Istovremeno smo živeli u strahu da će obelodanjeni odgovori biti dovoljno otrovni da otruju ceo Treći rajh.

S druge strane, bili smo prilično samouvereni. Nakon dobijanja činjenica, čak i onih potresnih, i dalje smo pribegavali neistinama koje bi budile patriotska osećanja u narodu. Naravno, nije bilo moguće unapred garantovati da će svako otkriće biti iskorišćeno. Postojala je mogućnost otkrivanja eksplozivne činjenice. Kao na primer ove: da je deda po ocu Adolfa Hitlera bio Jevrejin.

4.

Bila je to jedna od mogućnosti. A i ostale su bile približno smele. U to vreme, cela ta priča činila nam se polukomičnom. Na primer, monorhidizam. Da li je naš firer pripadao grupi nesrećnih i hiperreaktivnih muškaraca koji su imali samo jedan testis? Tačno je da je rukom stalno pokrivao svoje prepone kad god bi ga slikali, skoro po navici, što je razumljivo ukoliko želite da zaštitite preostali testis. Međutim,

jedno je primetiti ranjivost, a drugo je potvrditi je. I dok se to lako moglo dokazati kroz razgovor s nekoliko žena koje su se upustile u intimne odnose s firerom i koje su još žive, problem je bio kako kontrolisati posledice tih saznanja? Šta bi bilo da se pronela vest o tome kako su mu dvojica SS-ovaca, navodno, opipala genitalije? Morali bismo da odustanemo od projekta. Presudio je Himlerov zaključak: „Ukoliko se dokaže da je naš cenjeni vođa produkt prvog stepena incestuoznosti, onda se podrazumevaju sve mogućnosti monorhidizma. Uostalom, monorhidizam je najčešća posledica prvostepenog incesta.“

Bilo je očigledno. Dobili smo najbolje objašnjenje za legendarnu firerovu volju – krvna drama!

Štaviše, svi smo se gnušali mogućnosti da je deda po ocu Adolfa Hitlera bio Jevrejin. To ne samo što bi uništilo Himlerovu tezu već bi nas obavezalo da sakrijemo veliki skandal. Naša nelagoda je delimično proisticala i iz glasina koje smo čuli osam godina ranije, tačnije, 1930. godine, kada je na Hitlerov sto stiglo pismo. Mladić koji ga je napisao zvao se Vilijam Patrik Hitler i ispostavilo se da je sin Adolfovog starijeg polubrata Alojza Hitlera mlađeg. Bratančevo pismo je sadržalo dozu ucene. Odnosilo se na „zajedničke okolnosti u našoj porodičnoj istoriji.“ (Dečko je otišao tako daleko da je ove reči zaista podvukao.) Pismo bi bilo opasno da je bratanac živeo u Nemačkoj, ali on je u to vreme bio stanovnik Engleske.

Dakle, koje su to bile „zajedničke okolnosti“? Vilijam Patrik Hitler je mislio na firerovu baku, Mariju Anu Šiklgruber. Davne 1837. godine, ona je rodila sina i nazvala ga Alojz. Budući da je tada, a i kasnije, živela u siromašnom mestu zvanom Štrones, bednom zaseoku u austrijskoj pokrajini Valdiviertel, Marija Ana je poštom primala male ali redovne sume novca. Svi iz njenog okruženja pretpostavljali su da je novac slao bezimni otac njenog deteta.

Međutim, isti taj dečak će porasti i postati Hitlerov otac. Iako Adolf neće biti rođen pre 1889. godine, i na vlast neće doći pre 1933. godine, jedna priča je ipak uspela da zaživi među seljacima u Štronesu. Po njoj je novac slao imućni Jevrejin koji je živeo u Gracu. Prema legendi,

Marija Ana Šiklgruber je u dotičnoj jevrejskoj kući radila kao služavka. Ubrzo je zatrudnela i bila prinuđena da se vrati u svoje selo. Kada je odnela novorođenče na krštenje, parohijski sveštenik ga je u knjizi krštenih zaveo kao 'vanbračno', što je bila uobičajena pojava u tim krajevima. Osim po tome, Valdvirtel je bio poznat i kao najsiromašnija austrijska pokrajina. Sto godina kasnije, po Anšlusu*, 1938. godine, poslat sam u taj region i moja otkrića su se pokazala fascinirajućim. Iako je možda prerano objasniti kako sam saznao to što sam saznao, ipak mogu da navedem svoj zaključak. Zasad će to biti dovoljno. Nadam se da ću kasnije imati hrabrosti da kažem više.

5.

Valdvirtel, smešten severno od Dunava, zapravo je oblast lepih, visokih borova. Sam Valdvirtel može se prevesti kao 'pošumljeni kvart', i tišina šuma je tako sablasna u poređenju sa zelenilom retkih pašnjaka. Nažalost, valdvirtelska zemlja nije nimalo pogodna za useve. Austrijski zaseok u ovoj zabiti smatra se izuzetno siromašnim. U tim godinama, Hidlerovi (koji su kasnije postali Hitlerovi) živeli su u seocetu po imenu Špital, dok su njihovi rođaci Šiklgruberovi živeli nedaleko odatle, u gorespomenutom Štronesu, čija je jedna ulica večno bila blatnjava a onih nekoliko kućica imalo krovove od slame. Iako je Štrones obilovao svinjama koje su se valjale u svakom dvorištu, krave su se mogle videti na svakom proplanku i miris konjske balege se visoko cenio. Uostalom, bila je to oblast gde su seljaci morali da izvlače ralo iz različitih vrsta blata. Postojalo je ono gusto kao lava, zatim tečno kao mulj, takođe gnjecavo, grumuljavo, kamenjavo i još pokoje. Iz tog razloga, Štrones nije imao crkvu. Seljani su morali da pešače u susedno selo, Duleršajm. Tamo se ujedno nalazila parohijska kancelarija gde je Marija Ana upisala svog krštenog sina: Alojz Šiklgruber, muško, katolik i – kao što znamo – vanbračno.

---

* Anšlus (nem. *Anschluss*) jeste nemačka reč koja znači pripajanje ili ujedinjenje, a označava istorijski događaj aneksije Austrije od strane nacističke Nemačke 13. marta 1938. godine.

Marija Ana, rođena 1795. godine, imala je četrdeset dve kada se Alojz rodio, 1837. godine. Poreklom iz porodice s jedanaestoro dece od kojih je petoro već bilo mrtvo, svakako je mogla da živi u nevenčanoj zajednici s jednim od svoje nekoliko braće. (Himler, naravno, nije imao primedbu na to, budući da je njeno kopile Alojz bio, ponavljam, Adolfov otac.) U svakom slučaju, uprkos ogromnom siromaštvu svojih roditelja, Marija Ana je narednih pet godina živela sa svojim sinom u jednom od dva sobička svog oca. Tajanstveni novac je pristizao u malim količinama, ali nesumnjivo je bio od velike pomoći celoj porodici Šiklgruber.

Iako smo žudeli za tim da saznamo sve mračne tajne njihovih porodičnih odnosa, takva želja nam nije dopustila da zanemarimo i pomenu tog Jevrejina iz Graca. Zaista, osam godina ranije, 1930. godine, već je izvršena provera njegovog identiteta. Kao što je Himler napomenuo, Hitler je, pročitavši pismo svog bratanca, odmah poslao nacističkog advokata Hansa Franka na zadatak. Kao što se neki više ne sećaju, firer nije postao kancelar sve do 1933. godine, ali Hans Frank je već 1930. godine utirao svoj put ka unutrašnjim krugovima oko velikog vođe.

Frank mu je i saopštio nemilu vest o začecu Marije Ane. Postojala je velika verovatnoća, tvrdio je, da je otac bio devetnaestogodišnji sin uspešnog trgovca po imenu Frankenberger koji je, da, bio Jevrej. Imalo je smisla. U to vreme, potomci brojnih dobrostojećih porodica sticali su svoje prvo seksualno iskustvo sa svojim služavkama. Dakle, nije bilo obavezno da one budu ni približno njihovo godište. Takva pojava je u buržoaskim krugovima pokrajinskih gradova kao što je Grac bila sasvim prihvatljiva, ali o njoj se nije pričalo. Smatrana je svakako boljom opcijom od odvođenja neukih mladića u javne kuće ili preuranjenog spajanja s devojkom njihovih godina iz manje imućnih porodica.

Frank je tvrdio da je video neke ubedljive dokaze. Spomenuo je Hitleru pismo koje je napisao her Frankenberger, otac mladića koji je obljubio Mariju Anu. U pismu su joj obećane redovne novčane isplate do Alojzove četrnaeste godine.

Naravno, naš Adolf se nije složio sa ovim otkrićem. Rekao je Hansu Franku da je prava istina ona koju mu je ispričao njegov otac, Alojz, da

je njegov pravi deda bio Johan Georg Hidler, rođak Marije Ane, koji je pet godina nakon Alojzovog rođenja konačno došao da je zaprosi. „U svakom slučaju“, kazao je Hitler Hansu Franku, „voleo bih da proučim to pismo koje je Jevrejin uputio mojoj baki.“

Frank je saopštio Hitleru da nije kod njega. Čovek koji ga je posedovao tražio je za njega previsoku cenu. Osim toga, pismo je verovatno već bilo fotografisano.

„Jesi li video original?“ pitao je Hitler.

„Uspeo sam da ga pročitam u njegovoj kancelariji. S njim su stajala dva gorostasa. I na stolu je držao pištolj. Šta sam mogao da očekujem?“

Hitler je klimnuo glavom. „Ne bi me čudilo da su ga upotrebili. Uostalom, pismo je verovatno na jednom a fotografija na drugom mestu.“

Još jedna briga za Hilera.

Međutim, do 1938. godine, naša potraga je poprimila nekoliko alternativa. Više nije bilo sigurno da li je Marija Ana redovno primala novac pet godina nakon Alojzovog rođenja. U prvom braku, zasnovanom 1842. godine, ona i njen suprug Johan Georg Hidler, bili su previše siromašni da bi imali svoj dom. Neko vreme su morali da spavaju u starom, trošnom tremu koji je nekada bio korišćen za pojeenje komšijske stoke. Naravno, to nije značilo da nisu dobijali nikakav novac. Johan Georg je svakako mogao da propije sav imetak. Štrones još pamti njegovu ljubav prema kapljici. Zaista, taj preterani unos alkohola umnogome je doprineo pretpostavci zbog čega su bili tako siromašni: zašto bi pedesetogodišnji pijanac Johan Georg oženio ženu od četrdeset sedam sa petogodišnjim derištem osim ako mu ona nije obezbeđivala novac za piće? Štaviše, količina njegovog napijanja teško da je išla u prilog činjenici da je on Alojzov otac. Naprotiv, taj Johan Georg Hidler nije se pobunio kada je Marija Ana zamolila Johanovog mlađeg brata, takođe zvanog Johan (ali, u ovom slučaju, Johan *Nepomuk* Hidler) da uzme dečaka kod sebe i odgoji ga. Za razliku od svog starijeg brata, Johan Nepomuk je bio vredan i trezven seljak sa ženom i tri kćeri, ali bez ijednog sina.

Tako je Johan Nepomuk iskrsao kao još jedna pretpostavka. Da nije on bio otac? I to je bilo moguće. Ipak, i dalje moramo da otkrijemo dokaze koji će pobiti Jevrejina.

Himler me je poslao u Grac, gde sam se namučio istražujući podatke stare čitav vek. U gradskim knjigama nije postojao niko po imenu Frankenberger. Pažljivo sam pregledao *Izraeliše kultusgemajnde* jevrejskog registra za Grac i konačno našao ono što sam tražio. Davne 1496. godine, Jevreji su proterani iz tog područja. Čak i 341 godinu kasnije, tačnije 1837. godine, u vreme Alojzovog rođenja, Jevrejima i dalje nije bilo dozvoljeno da se vrate. Je li Hans Frank lagao?

Nakon što je sagledao ove rezultate, Himler je zaključio: „Frank je jedna vucibatina!“ Kako mi je Hajni objasnio, potrebno je vratiti se sa 1938. na 1930. godinu. U tom periodu, kada je stiglo pismo od Vilijama Patrika Hitlera, Hans Frank je bio samo još jedan advokat, spreman da se ubaci među naše ljude u Minhenu, ali ubrzo je postalo jasno šta je zapravo učinio. Izmislio je kompromitujuće pismo u cilju zbližavanja sa svojim vođom. S obzirom na nedostatak podataka, Hitler nije mogao znati da li je Frank to izmislio ili, još gore, da li je zaista posedovao dotični dokument. Hans Frank bi brzo skončao da je Hitler poslao drugog špijuna u Grac, ali advokat je verovatno bio siguran u to da Hitler ne želi da zna istinu.

Pošto me je Himler pripremao za svog bliskog asistenta, uveravao me je da neće upotrebiti svoja otkrića iz 1938. godine, niti da će saopštiti Hitleru kako u Gracu 1937. godine nije postojao nijedan Jevrej. Umesto toga, otkrio je to Hansu Franku. Smejali smo se jer sam tek tada shvatio. Da li je u našoj grupi postojao još neko ko nije težio ka čvrstom osloncu na jednog ili na sve? Frank se oslanjao na Himlera. S obzirom na obostrano razumevanje, dobro mu je poslužio. Godine 1942. (kada je Frank već bio poznat kao 'poljski kasapin') Hitler se ponovo unervozio zbog pretpostavke o jevrejskom dedi i zatražio od nas da pošaljemo pouzdanog čoveka u Grac. Himler je, u pokušaju da zaštiti Hansa Franka, rekao fireru da je poslao agenta koji tamo nije našao nikakve opipljive dokaze. S obzirom na sveopštu preokupiranost ratom, priča je zanemarena. Takav je bio Himlerov savet Hitleru.

KNJIGA II

Adolfov otac

1.

Elem, godina 1942. je vek i više od 1837. Baš kao i 1938. Još jednom spominjem datum pisma manje epizode koja se dogodila u Austriji tokom Anšlusa jer omogućava uvid u Himlera. Iako je iza leđa ismevan kao Hajni – cotav, drčan, široke i pljosnate zadnjice, zadrta mediokritet kao i svi oni koji se preuzvisuju – klevetnici su ga cenili samo po spoljašnjosti. Međutim, niko, čak ni Hitler, nije verovao u filozofske principe nacizma tako duboko kao Himler.

Sećam se da je prvog jutra nakon što su smeđokošuljaši* umarširali u Beč, jedna njihova jedinica – pivopija velikih stomaka – skupila grupu starih i sredovečnih Jevreja, profesionalaca i cvikeraša, i naredila im da četkicama za zube operu pločnik. Vojnici su im se smejali. Fotografije tog događaja objavljene su na naslovnim stranama svih većih dnevnih novina Evrope i Amerike.

---

* SA-ovci su bili često poznati kao 'smeđokošuljaši' zbog boje njihove uniforme, dok su SS-ovci bili poznati kao 'crnokošuljaši'.

Sledećeg dana, Himler nam se obratio. „Bilo je to skupo samopovlašćivanje i drago mi je što nijedan od naših SS-ovaca nije učestvovao u takvoj grubosti. Svi znamo koliko takve vrste akcija srozavaju moral među našim najboljim ljudima. Naravno, zalažem se za disciplinu u Beču, ali zbog toga nećemo podržavati primitivne instinkte koji navode na takvo delovanje. Mada, kad malo bolje razmislim, ipak je to bilo uspešno izrugivanje.“ Zastao je. Imao je našu punu pažnju. „Postoji neobičan, pa čak i skriven osećaj inferiornosti među našim ljudima. Smatraju da su Jevreji u stanju da se bolje usredsrede na posao nego mi – Jevreji znaju kako se uči – zbog čega je većina toliko uspešna. Primetno je da taj narod na kraju sve postigne većim trudom nego starosedeooci zemalja koje su naselili.

„Stoga je ovaj izliv grubosti na neki način instinktivno prihvatljiv našem nemačkom narodu. On potvrđuje da je trud Jevreja, ukoliko nije vezan za neki plemeniti cilj, zapravo beznačajan. 'Čistite četkicama za zube', uzvikivali su naši ulični dečaci, 'zato što ste Jevreji, i radite to svaki dan, znali vi to ili ne. Vaša vrlo učenost svodi se na beskrajne kontradiktornosti.' I zbog toga“, zaključio je Himler, „ipak neću da osudim delo tih bahatih nacista.“

Priča je korisna u cilju razumevanja Himlera iako nema mnogo veze s mojim pokušajem da saznam istinu o tome ko je zaista bio Alojzov otac. Spremajući se da obelodanim njegovo ime i opišem događaj, shvatam da će neke čitaoce iznervirati što ta otkrića nisu potkrepljena odgovarajućim izvorima. Činjenica nije činjenica, neki će reći, ukoliko ne sadrži i dokaz verodostojnosti.

Slažem se. Ali moji pravi izvori neće biti otkriveni, ne još. Prednost Sektora IV-2a je u ovom slučaju nedovoljna, ali bar sam uspeo da udovoljim Hajniju – znao sam da će ga on, ukoliko moj projekat potkrepi njegov slučaj, na kraju ipak prihvatiti.

Zadovoljimo se zasad zaključcima koje je Himler izložio 1938. godine. Kada sam potvrdio informaciju da Jevrejin iz Graca ne postoji, predložio sam da potragu preusmerimo na ponašanje jednog od braće Marije Ane Šiklgruber, koji se poneo dovoljno domišljato da napusti